

Nr 239.

Av herr **Andersson** i Tungelsta, *om årligt understöd åt jordbruksarbetaren H. C. B. Carlzén.*

Under fullgörandet av sin värnplikt vid Södermanlands regemente år 1923 erhöll jordbruksarbetaren H. C. B. Carlzén, Västerhaninge, ett vådaskott i vänstra foten med påföljd, att benet måste amputeras. På grund härav tillerkändes Carlzén av riksförsäkringsanstalten, jämlikt förordning den 18 juni 1909 om ersättning i anledning av kroppsskada ådragen under militärtjänstgöring, en årlig livränta å 450 kronor, motsvarande en beräknad nedsättning av Carlzéns arbetsförmåga med 50 procent. Dessutom förpliktigades värnpliktige G. D. Hammar, vilken ansågs genom vårdslöshet ha vållat olyckan, att till Carlzén årligen utgiva 200 kronor. Genom beslut av 1935 års riksdag utgå dessa 200 kronor numera av statsmedel.

Genom framställning till Kungl. Maj:t den 10 mars 1936 har Carlzén anhållit om ytterligare understöd samt i en annan skrivelse den 8 augusti samma år att komma i åtnjutande av så kallat protestillägg. Dessa framställningar ha icke föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Den olyckshändelse, som Carlzén utan eget förvållande drabbades av under fullgörandet av sin värnplikt, har medfört, att vederbörande blivit i det närmaste oförmögen att försörja sig. Det i och för sig mycket svåra lyte, som blev en följd av olyckshändelsen medför, att Carlzén trots god vilja och energi endast kan utföra de allra lättaste sysslor. Bifogat läkarintyg utvisar, vilka svåra lidanden och besvär lytet har medfört. Tack vare hjälp av sina syskon, vilka tillsammans med Carlzén arrendera ett torp i Österhaninge socken, har Carlzén hittills kunnat försörja sig med hjälp av den livränta, som blivit honom tillerkänd. Då syskonen nu ej längre komma att ha gemensamt hem, kan Carlzén för framtiden ej påräkna deras hjälp i samma utsträckning som hittills. Carlzén blir då praktiskt taget hänvisad att försörja sig med hjälp av den livränta han erhåller. Denna är emellertid uppenbarligen allt för knappt tillmätt med hänsyn till den nedsättning i arbetskraften, som lytet har medfört.

Riksdagen har tidigare, då det gällt skador av liknande art, beviljat understöd utöver livränta.

Sålunda beviljade riksdagen år 1930 särskilt understöd till Erik Wilhelm Nilsson, vilken under värnpliktstjänstgöring träffats av ett skott i huvudet och därigenom för framtiden blivit oförmögen till arbete, samt år 1934 till volontären C. G. Vesterlund, som likaledes på grund av skottskada fått sin arbetsförmåga väsentligt nedsatt. I dessa båda fall förelågo särskilt ömmande omständigheter, vilket också är förhållandet beträffande Carlzén. Avskrift av till riksförsäkringsanstalten ingivna läkarintyg bifogas.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte tillerkänna Carl Bernhard Carlzén förutom den honom tillerkända livräntan ett årligt understöd av 350 kronor.

Stockholm den 23 januari 1937.

Allan Andersson.

Bilaga.

Jordbrukaren Harry Carl Bernhard Carlzén, som 1923 fick sitt vänstra underben amputerat intill nedre tredjedelen (på grund av olycksfall under värnplikten) och till följd därav blivit tillerkänd 50 procent invaliditetsersättning, kan trots väl avpassad protes endast utföra lättare arbete inom det enda yrke han lärt sig, jordbruk. Han orkar icke bära tunga bördor, kan icke gå längre sträckor utan att bli trött och kan icke undvara stöd av käpp. Benstumpens överkänslighet för hetta och köld vållar honom plågor. Trots omsorgsfull skötsel av protesen kan det icke undgås att det i bland uppstår skavsår på benstumpen och vid sådana tillfällen är han givetvis helt oförmögen att arbeta. På grund av ovanstående iakttagelser och övriga av mig kända förhållanden anser jag att Carlzéns arbetsförmåga icke kan sättas högre än 25 procent, vilket härmed på heder och samvete intygas.

Västerhaninge den 5 mars 1936.

Erik Tretow,
provinsialläkare.

Herr Harry Carl Bernhard Carlzén, som fått sin vänstra fot amputerad efter olycksfall under värnplikten och som på grund därav blivit tillerkänd 50 procent invaliditetsersättning, anser, att denna ersättning icke motsvarar den verkliga nedsättningen i arbetsförmågan. På grund av benstumpens överkänslighet för kyla och tryck kan han endast gå kortare sträckor, alltid stödjande sig på käpp. Ofta måste han ligga till sängs ett par dagar med omslag kring benstumpen. Vid undersökning i dag finnes benstumpen vara väl läkt utan decubitussår (skav- eller trycksår). I betraktande av den skadades yrke, jordbruksarbetet, anser jag att 75 procent invaliditetsersättning motsvarar hans verkliga orkeslöshet. Enligt min personliga kännedom om den skadade är han en tillförlitlig person utan benägenhet att överdriva kroppsliga krämpor.

Västerhaninge den 7 februari 1934.

Erik Tretow,
provinsialläkare.
